

31 Μαγτίου, 1992

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ,

Εφεσίων-Εναγόμενος 1,

v.

ΝΙΚΟΛΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ,

Εφεσείοντα - Ενάγοντα

v.

ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΛΑΓΟΥ,

*Εφεσίβλητου - Εναγόμενου 2.**(Πολιτική Έφεση Αρ. 7615).*

*Πολιτική Δικονομία — Ειδοποίηση για απαίτηση εναγομένου προς
 συνεναγόμενο δυνάμει της Δ.10 Θ.12 των Θεσμών Πολιτικής Δικο-
 νομίας — Πρέπει να ακολουθείται παρόμοια διαδικασία με αυτή
 που ακολουθείται στην περίπτωση έκδοσης ειδοποίησης τριτοδια-
 δικού — Δ.10, Θ.12 (2) των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.* 5

*Έφεση — Ενδιάμεση απόφαση εναντίον της οποίας δεν ασκήθηκε
 έφεση — Δεν εμποδίζει το Εφετείο από του να εκδόσει τέτοια από-
 φαση που θεωρεί δίκαιη σε έφεση εναντίον της τελικής απόφασης
 — Δ.35, Θ.16 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.*

Ο εφεσίβλητος 1 κίνησε αγωγή εναντίον του εφεσείοντα και 10
 του εφεσίβλητου 2 με την οποία ζητούσε αποζημιώσεις για ζημιές
 που υπέστη συνεπεία τροχαίου ατυχήματος που συνέβη στις
 25.5.84 στον κύριο δρόμο μεταξύ Πόλης Χρυσοχούς και Πάφου.
 Στο δυστύχημα είχαν εμπλακεί το εμπορικό όχημα με αριθμό εγ-
 γραφής ΚD374 και ο ελκυστήρας με αριθμό εγγραφής ΕΚ725, ιδιο- 15
 κτησίας του εφεσίβλητου 1. Ιδιοκτήτης του ΚD374 ήταν ο εφε-
 σίων και οδηγός του κατά την ώρα της σύγκρουσης ο εφεσίβλητος
 2. Κατά την πρωτόδικη διαδικασία ο εφεσίων εξέδωσε και επέδω-
 σε στον εφεσίβλητο 2 ειδοποίηση για απαίτηση εναντίον του για
 συνεισφορά ή αποζημίωση κλπ σύμφωνα με την Δ.10, Θ.12 των Θε- 20
 σμών Πολιτικής Δικονομίας και αιολούτως καταχώρησε αίτηση
 για έκδοση οδηγιών, ήτοι για την ανταλλαγή δικογράφων μεταξύ
 του εφεσείοντα και του εφεσίβλητου 2. Το πρωτόδικο Δικαστήριο,
 σε ενδιάμεση απόφαση του, αποφάσισε ότι δεν χρειαζόταν η
 ανταλλαγή δικογράφων μεταξύ των δύο συνεναγομένων και ότι η 25
 επίδοση της σχετικής ειδοποίησης ήταν αρκετή για να τεθούν όλα
 τα θέματα ενώπιον του Δικαστηρίου για απόφαση, ερμηνεύοντας

την σχετική πρόνοια της Δ.10, Θ.12 (2). Εναντίον της ενδιάμεσης αυτής απόφασης δεν καταχωρήθηκε έφεση.

5 Η υπόθεση προχώρησε σε ακρόαση και το πρωτόδικο Δικαστήριο βρήκε ότι αποκλειστική ευθύνη για το δυστύχημα είχε ο εφεσίβλητος 2, ότι ο εφεσείων ευθύνετο εκ προσήθεως για την αμέλεια του εφεσίβλητου 2 και εξέδωσε απόφαση εναντίον και των δύο για ΔΚ2.640 πλέον έξοδα. Στην τελική του απόφαση το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αναφέρθηκε καθόλου στην ύπαρξη της ειδοποίησης 10 δυνάμει της Δ.10, Θ.12 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Κατ' έφεση ο εφεσείων ισχυρίστηκε ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε αρνηθεί να ειδοώσει οδηγίες για την ανταλλαγή δικογράφων μεταξύ αυτού και του εφεσίβλητου 2. (Προσέβαλε επίσης τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου σχετικά με το κατά πόσο ο εφεσίβλητος 2 ήταν υπάλληλος του εφεσείοντα, ως επίσης 15 και το ύψος των ειδικών αποζημιώσεων, αλλά οι λόγοι αυτοί απορρίφθηκαν από το Εφετείο).

Αποφασίσθηκε ότι

20 (α) Εφόσον η απαίτηση του εφεσείοντα εναντίον του συνεναγομένου του εφεσίβλητου 2 βασιζόταν στην μεταξύ τους σχέση εργοδότη -εργοδοτούμενου, και όχι απλά στο ότι οι δύο ήταν συνυπεύθυνοι για αστικό αδίκημα (joint tortfeasors), ο εφεσείων είχε καθήκον και δικαίωμα να υποβάλει την αίτηση για οδηγίες και το πρωτόδικο Δικαστήριο έπρεπε να είχε δώσει οδηγίες για την ανταλλαγή δικογράφων μεταξύ των δύο συνεναγομένων.

25 (β) Το γεγονός ότι εναντίον της ενδιάμεσης απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν είχε ασκηθεί έφεση, δεν εμπόδιζε το Εφετείο από του να εκδώσει τέτοια απόφαση στην παρούσα έφεση που έκρινε δίκαιη, εφαρμόζοντας τις πρόνοιες της Δ.35, Θ.16 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

30 Η έφεση έγινε αποδεκτή εν μέρει. Διατάχθηκε επανεκδίκαση μόνο των θεμάτων που είχαν εγερθεί μεταξύ του εφεσείοντα και του εφεσίβλητου 2 σαν αποτέλεσμα της ειδοποίησης ημερομηνίας 26.3.78. Ο εφεσείων να πληρώσει τα έξοδα του εφεσίβλητου 1. Καμμία διαταγή για έξοδα μεταξύ εφεσείοντα και εφεσίβλητου 2.

Έφεση.

40 Έφεση από τον εναγόμενο 1 κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου (Ιωαννίδης, Προσ. Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 9 Μαρτίου, 1988 (Αρ. Αγωγής 1440/86) με την οποία αποφασίσθηκε ότι αποκλειστική ευθύνη για το δυστύχημα είχε ο εναγόμενος 2 και ότι ο ενα-

γόμενος 1 είχε ευθύνη εκ προσθήσεως ως ιδιοκτήτης του οχήματος και εργοδότης του οδηγού κατά τον ουσιαώδη χρόνο.

Χρ. Γεωργιάδης, για τον εφεσείοντα.

Α. Δημητριάδης, για τον εφεσίβλητο 1.

5

Ε. Κορακίδης, για τον εφεσίβλητο 2.

Cur. adv. vult.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Ι. Πογιατζής.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ: Η παρούσα διαδικασία αποτελεί τον 10 επίλογο οδικού δυστυχήματος που συνέβη στις 25 Μαΐου 1984 στον κύριο δρόμο που οδηγεί από την Πόλη Χρυσόχους στην Πάφο. Στο δυστύχημα είχαν εμπλακεί το εμπορικό όχημα με αριθμό εγγραφής ΚD 374 και ο ελκυστήρας με αριθμό εγγραφής ΕΚ 725 ο οποίος έσυρε πίσω του καρότσα. Ιδιοκτήτης του οχήματος ΚD 374 ήταν ο Εφεσείων, οδηγός του δε κατά την ώρα της σύγκρουσης ήταν ο Εφεσίβλητος 2. Ιδιοκτήτης και οδηγός του ελκυστήρα ήταν ο Εφεσίβλητος 1. Αποτέλεσμα της σύγκρουσης ήταν να υποστεί σωματικές κακώσεις ο Εφεσίβλητος 1 και να 20 υποστούν ζημιές ο ελκυστήρας και η καρότσα του. Μικρές ζημιές υπέστη και το όχημα του Εφεσείοντα.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 1986 ο Εφεσίβλητος 1 καταχώρησε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου την αγωγή αρ. 1440/86 τόσο εναντίον του Εφεσείοντα όσο και εναντίον του 25 Εφεσίβλητου 2, με την οποία αξίωνε αποζημιώσεις για τις σωματικές κακώσεις και τις ζημιές που είχε υποστεί. Ισχυρισμός του ήταν ότι αποκλειστική ευθύνη για την σύγκρουση είχε ο Εφεσίβλητος 2 (Εναγόμενος 2 στην αγωγή) ως οδηγός του οχήματος αρ. ΚD 374 και ότι ευθύνη εκ 30 προσθήσεως έναντι του είχε και ο Εφεσείων (Εναγόμενος 1 στην αγωγή) ως ιδιοκτήτης του ίδιου οχήματος και εργοδότης του οδηγού του, εφεσίβλητου 2. Η αξίωση του Εφεσίβλητου 1 στην εν λόγω αγωγή αμφισβητήθηκε στο σύνο-

λό της. Επιπρόσθετα ο Εφεσείων ήγειρε ανταπαίτηση κατά του Εφεσίβλητου 1 για τα έξοδα επιδιόρθωσης και την απώλεια χρήσης του αυτοκινήτου του αρ. ΚΔ 374, συνολικού ύψους £125,00 ισχυριζόμενος ότι η σύγκρουση 5 οφειλόταν στην αμέλεια του Εφεσίβλητου 1. Ταυτόχρονα ο Εφεσείων επέδωσε στον συννεναγόμενο του Εφεσίβλητο 2 Ειδοποίηση ημερομηνίας 26 Μαρτίου 1987, προφανώς κάτω από τη Δ.10, θ.12 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας, στο περιεχόμενο της οποίας θα αναφερθούμε σε 10 μεταγενέστερο στάδιο.

Ακολούθησε η ακρόαση τόσο της απαίτησης στην αγωγή όσο και της Ανταπαίτησης, στη διάρκεια της οποίας ακούστηκαν μάρτυρες εκ μέρους όλων των πλευρών. Στις 9 Μαρτίου 1988 το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέ- 15 δωσε την απόφασή του με την οποία αποφάνθηκε ότι αποκλειστική ευθύνη για το δυστύχημα είχε ο Εφεσίβλητος 2 ως οδηγός του οχήματος αρ. ΚΔ 374 και ευθύνη εκ προστήσεως είχε ο Εφεσείων ως ιδιοκτήτης του εν λόγω οχήματος και εργοδότης του οδηγού κατά τον ουσιώδη χρόνο. 20 Επεδίκασε, ως εκ τούτου, εναντίον τους αλληλεγγύως και υπέρ του Εφεσίβλητου 1 γενικές και ειδικές αποζημιώσεις συνολικού ύψους £2.640,00 περιλαμβανομένου ποσού £400 για τη ζημιά στη συρόμενη καρότσα. Ταυτόχρονα το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την Ανταπαίτηση και 25 επεδίκασε όλα τα έξοδα εναντίον του Εφεσείοντα και του Εφεσίβλητου 2 αλληλεγγύως. Στην απόφασή του το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αναφέρεται καθόλου στην Ειδοποίηση ημερομηνίας 26 Μαρτίου 1987 την οποία είχε επιδώσει ο Εφεσείων στον Εφεσίβλητο 2 ούτε και ασχολείται 30 καθόλου με τα θέματα που εγείρονται σ' αυτή.

Εναντίον της πιο πάνω απόφασης στρέφεται η παρούσα Έφεση. Στις πέντε δακτυλογραφημένες σελίδες της Ειδοποίησης Εφέσεως εκτίθενται επτά συνολικά λόγοι για τους οποίους προσβάλλεται η πρωτόδικη απόφαση. Οι 35 λόγοι αυτοί στρέφονται εναντίον όλων των ουσιωδών ευρημάτων και συμπερασμάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου που συνθέτουν το πραγματικό και νομικό υπόβαθρο της απόφασης. Στη διάρκεια όμως της ακρόασης της έφεσης ο ευπαιδευτος δικηγόρος του Εφεσείοντα απέσυρε

τους λόγους εφέσεως με αρ. 3 και 4 στην ολότητά τους καθώς και μεγάλο μέρος του λόγου εφέσεως αρ. 5. Επιπρόσθετα ο λόγος εφέσεως αρ. 6 έχει σιωπηρά εγκαταλειφθεί εφόσο κανένα επιχείρημα δεν έχει προβληθεί προς υποστήριξη του. Ο λόγος εφέσεως αρ. 7 στρέφεται εναντίον του μέρους της πρωτόδικης απόφασης με το οποίο επιδικάστηκαν τα έξοδα της διαδικασίας σε βάρος του Εφεσείοντα αλληλεγγύως με τον Εφεσίβλητο 2. Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του Εφεσείοντα διευκρίνισε, εντούτοις, ότι επιδιώκει την ακύρωση της διαταγής για τα έξοδα μόνο σε περίπτωση επιτυχίας σε ένα ή περισσότερους από τους άλλους λόγους εφέσεως. Αν έτσι έχουν τα πράγματα, ο λόγος εφέσεως αρ. 7 έχει εγερθεί ως εκ του περισσού εφόσο η επιτυχία της έφεσης και η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης εναντίον κάθε εφεσείοντα περιλαμβάνει κατά κανόνα και τα έξοδα που αναφέρονται σ' αυτήν. Ως χωριστός λόγος έφεσης ο λόγος αρ. 7 απορρίπτεται εφόσο δεν έχει τεκμηριωθεί ως έχει.

Από τους λόγους εφέσεως που έχουν απομείνει θα εξετάσουμε στο παρόν στάδιο το λόγο εφέσεως αρ. 2 ο οποίος στρέφεται εναντίον του συμπεράσματος του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι ο Εφεσείων φέρει ευθύνη εκ προστήσεως για την αμέλεια του Εφεσίβλητου αρ. 2. Η εισήγηση του ευπαίδευτου δικηγόρου του Εφεσείοντα είναι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ενήργησε επί του προκειμένου κάτω από το βάρος πλάνης αναφορικά με το βάρος της αποδείξεως το οποίο μετέθεσε στους ώμους του Εφεσείοντα και ότι το σχετικό εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν υποστηρίζεται από την ενώπιον του μαρτυρία. Προς υποστήριξη των ισχυρισμών του παρέπεμψε το Δικαστήριο στο πιο κάτω απόσπασμα από την πρωτόδικη απόφαση στις σελίδες 46 και 47 των πρακτικών:

"Η μαρτυρία των δυο Εναγομένων είναι διαφορετική εις το θέμα ποιός είναι ο εργοδότης του 2ου Εναγόμενου, αλλά οφείλω να αναφέρω ότι ο 1ος Εναγόμενος όφειλε να έφερνε εις το Δικαστήριο κάποια γραπτή μαρτυρία που να ενίσχυε την θέση του ότι εργοδότης του 2ου Εναγόμενου είναι η εταιρεία και ουχί ο ίδιος. Τέτοια μαρτυρία όμως όχι μόνον δεν έφερε αλλά περαι-

5   τέρω ισχυρίσθηκε ότι το αυτοκίνητο το έχει δώσει εις
 την εταιρεία ενώ εις την Έκθεσιν υπερασπίσεως όχι
 μόνο δέχεται ότι το αυτοκίνητο είναι δικό του αλλά και
 10   αξιοί ανταπαιτητικώς ζημιές που προεκλήθησαν εις το
 αυτοκίνητο του. Έχοντας υπόψιν μου τα ως άνω ως
 και το γεγονός ότι ο 1ος Εναγόμενος εάν βρεθεί ότι
 είναι ο εργοδότης του 2ου Εναγομένου θα βρεθεί και
 15   συνυπεύθυνος δια το δυστύχημα και επομένως έχει
 λόγο να μην πει την αλήθεια, δεν δέχομαι και απορρί-
 20   πτω την μαρτυρία του και δέχομαι την μαρτυρία του
 2ου Εναγόμενου και βρίσκω ότι ο 2ος Εναγόμενος ήτο
 υπάλληλος του 1ου Εναγόμενου και οδηγούσε το αυτο-
 κίνητο ως υπάλληλος του και κατά την διάρκεια της ερ-
 γασίας του. Το αναφερθέν υπό του 2ου Εναγόμενου ότι
 25   εις τα τιμολόγια ανεφέρετο το όνομα Γεώργιος Ιωαννί-
 δης Λτδ υπό τας περιστάσεις δεν δίδω οιανδήποτε ση-
 μασία διότι είναι δυνατόν τιμολόγια να αναφέρονται
 εις το όνομα του Γεώργιου Ιωαννίδη Λτδ και ο 2ος
 30   Εναγόμενος να είναι υπάλληλος του 1ου Εναγόμενου
 και να οδηγεί το αυτοκίνητο του ως υπάλληλος του και
 κατά την διάρκεια της εργασίας του.

Η ευθύνη του 1ου Εναγόμενου υπό τας περιστάσεις
 έχει αποδειχθεί και ευθύνεται και εκείνος δια το δυστύ-
 χημα."

25   Έχουμε εξετάσει με προσοχή τους ισχυρισμούς του
 κ.Γεωργιάδη σε συσχετισμό με το πιο πάνω απόσπασμα
 της απόφασης και τη μαρτυρία όπως την έχει αποδεχτεί
 το πρωτόδικο Δικαστήριο. Έχουμε καταλήξει στο συμπέ-
 30   ρασμα ότι η εισήγηση του κ. Γεωργιάδη δεν ευσταθεί. Το
 πιο πάνω απόσπασμα δε μαρτυρεί οποιαδήποτε πλάνη
 του πρωτόδικου Δικαστηρίου αναφορικά με το βάρος της
 αποδείξεως του επίδικου γεγονότος της ταυτότητας του
 εργοδότη του Εφeseίβλητου 2 κατά τον ουσιαώδη χρόνο.
 Όσα ειπώθηκαν στο εν λόγω απόσπασμα αποτελούν
 35   μέρος της αιτιολογίας που δίδει το πρωτόδικο Δικαστήριο
 γιατί δεν αποδέχτηκε τη μαρτυρία του Εφeseίοντα επί του
 προκειμένου ως αξιόπιστη και προτίμησε να δεχτεί εκείνη
 του Εφeseίβλητου 2. Εκείνο το οποίο στην ουσία λέγει το
 πρωτόδικο Δικαστήριο είναι ότι ο Εφeseίων είχε τη δυνα-

τότητα να παρουσιάσει γραπτή μαρτυρία προς ενίσχυση της εκδοχής του, ότι θα ανέμενε από τον Εφεσείοντα να παρουσιάσει τέτοια μαρτυρία αν έλεγε την αλήθεια πάνω στο επίδικο πραγματικό γεγονός και ότι η παράλειψη του Εφεσείοντα να παρουσιάσει τη μαρτυρία που είχε στη διά- 5
θεση του επηρεάζει δυσμενώς την αξιοπιστία του. Κατα-
λήξαμε επίσης στο συμπέρασμα ότι, μετά την αποδοχή της μαρτυρίας του Εφεσίβλητου 2 ως αξιόπιστης πάνω στο επίδικο αυτό θέμα, ήταν εύλογο για το πρωτόδικο Δικαστήριο να προβεί στο προσβαλλόμενο εύρημα σχετικά με 10
την ταυτότητα του εργοδότη του Εφεσίβλητου 2 κατά τον ουσιώδη χρόνο. Το εύρημα αυτό υποστηρίζεται από το σύνολο της μαρτυρίας όπως είχε γίνει δεκτή από το πρωτο-
δικιο Δικαστήριο. Ο λόγος εφέσεως αρ. 2 απορρίπτεται.

Ο λόγος εφέσεως αρ. 5 αφορά τον υπολογισμό των ει- 15
δικών αποζημιώσεων και έχει περιοριστεί από τον κ. Γε-
ωργιάδη στην ζημιά που προκλήθηκε στη συρόμενη καρό-
τσα του Εφεσίβλητου 1 στον οποίο το πρωτόδικο
Δικαστήριο επεδίκασε ποσό £400. Το παράπονο του Εφε-
σειοντα είναι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εφάρμοσε 20
λανθασμένο μέτρο υπολογισμού του ύψους της αποζημίω-
σης επιδικάζοντας στον Εφεσίβλητο 1 το κόστος αντικα-
τάστασης της καρότσας. Το παράπονο δεν είναι δικαιολο-
γημένο ούτε υποστηρίζεται από τα γεγονότα. Ενώπιον του
πρωτόδικου Δικαστηρίου υπήρχε σαφής μαρτυρία ότι η 25
καρότσα καταστράφηκε ολοσχερώς και ότι η αξία της αμέ-
σως πριν το δυστύχημα ήταν £400. Το γεγονός ότι ανα-
φέρθηκε επίσης στο Δικαστήριο ότι ο Εφεσίβλητος 2 αγό-
ρασε άλλη καρότσα για £400 δε τον αποστερεί του
δικαιώματος του να αποζημιωθεί με ποσό ίσο με την αγο- 30
ραία της αξία πριν το δυστύχημα. Ο λόγος εφέσεως αρ. 5
επίσης απορρίπτεται.

Παραμένει να εξεταστεί ο λόγος εφέσεως αρ. 1 ο
οποίος αφορά την παράλειψη του πρωτόδικου Δικαστη- 35
ρίου να εκφράσει την ετυμηγορία του πάνω στα θέματα
που εγείρονται ως αποτέλεσμα της Ειδοποίησης ημερομη-
νίας 26 Μαρτίου 1987 την οποία επέδωσε ο Εφεσείων
στον συνεναγόμενο του Εφεσίβλητο 2.

- Ενδείκνυται να αναφερθούμε στο στάδιο αυτό στην ενδιάμεση αίτηση για έκδοση οδηγιών που καταχώρησε ο Εφεσείων σχετικά με την εν λόγω Ειδοποίηση. Το συγκεκριμένο αίτημα του Εφεσείοντα στην αίτηση εκείνη ήταν να δοθούν από το Επαρχιακό Δικαστήριο οδηγίες για την ανταλλαγή δικογράφων μεταξύ των συνεναγομένων, δηλαδή του Εφεσείοντα και του Εφεσίβλητου αρ. 2, αναφορικά με τα θέματα που εγείρονταν ως αποτέλεσμα της εν λόγω Ειδοποίησης. Ο κ.Κορακίδης, εκ μέρους του Εφεσίβλητου 2, έφερε ένσταση στην πιο πάνω αίτηση. Με την ενδιάμεση απόφαση που εξέδωσε στις 19 Νοεμβρίου 1987 το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση δίδοντας τη δική του ερμηνεία στο κείμενο της Δ.10, θ.12* των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας. Παραθέτω αντούσιο το απόσπασμα της πρωτόδικης ενδιάμεσης απόφασης που περιέχει το αιτιολογικό της απόρριψης της αίτησης

---

*Δ.10, θ.12(1) Where a defendant claims against another defendant -

(a) that he is entitled to contribution or indemnity, or

(b) that he is entitled to any relief or remedy relating to or connected with the original subject matter of the action and substantially the same as some relief or remedy claimed by the plaintiff, or

(c) that any question or issue relating to or connected with the said subject matter is substantially the same as some question or issue arising between the plaintiff and the defendant making the claim and should properly be determined not only as between the plaintiff and the defendant making the claim but as between the plaintiff and the defendant and another defendant or between any or either of them,

the defendant making the claim may without any leave issue and serve on such other defendant a notice making such claim or specifying such question or issue.

(2) No appearance to such notice shall be necessary and the same procedure shall be adopted for the determination of such claim, question or issue between the defendants as would be appropriate under this Order if he were a third party.

(3) Nothing herein contained shall prejudice the rights of the plaintiff against any defendant to the action."

εκείνης. Στις σσ. 22 και 23 των πρακτικών το πρωτόδικο Δικαστήριο είτε τα εξής:

"Είναι φανερό από τη Δ.10 θ.12 ότι το τι χρειάζεται ο Εναγόμενος να κάμει εις τας περιπτώσεις που ζητεί αποζημίωση ή άλλη θεραπεία, από τον άλλο συνεναγόμενο του είναι να του επιδόσει ειδοποίηση κάτι που έχει ήδη κάμει εις την πραγματικότητα ο 1ος Εναγόμενος. Αυτό είναι αρκετό και το Δικαστήριο κατά την ακρόαση της υποθέσεως αποφασίζει τα εγειρόμενα δια της ειδοποιήσεως θέματα. Επομένως, δεν είναι ανάγκη, και ούτε προνοείται εις τη Δ.10 θ.12 να καταχωρηθεί Έκθεση Απαιτήσεως από τον 1ον Εναγόμενο εις τον 2ον Εναγόμενο και Υπεράσπιση από τον 2ον Εναγόμενο εις τον 1ον Εναγόμενο. Το Δικαστήριο αποφασίζει το θέμα της ευθύνης των Εναγομένων χωρίς να καταχωριθούν οιαδήποτε δικόγραφα. Η ειδοποίηση του ενός συνεναγομένου προς τον άλλον είναι αρκετή.

Η παρούσα αίτηση επομένως κακώς έχει καταχωρηθεί και δεόν όπως απορριφθεί ως κάτι που δεν προνοείται εις τους θεσμούς.

Είναι δυνατόν να υπήρξε κάποια παρανόηση των προνοιών του Δ.10 θ.12(2) που αναφέρει ότι:

'No appearance to such notice shall be necessary and the same procedure shall be adopted for the determination of such claim, question or issue between the defendants as would be appropriate under this Order if he were a third party.'

'Όταν αναφέρει εκεί "the same procedure shall be adopted" αναφέρεται εις το "procedure for the determination of such claim" υπό του Δικαστηρίου κατά την ακρόαση της υποθέσεως και δεν αναφέρεται εις αναγκαιότητα καταχωρήσεως επιπρόσθετων δικογράφων μεταξύ των συνεναγομένων."

Αποτέλεσμα της πιο πάνω ενδιάμεσης απόφασης ήταν

να προχωρήσει το πρωτόδικο Δικαστήριο στην ακρόαση της αγωγής χωρίς την ανταλλαγή δικογράφων μεταξύ των συνεναγομένων. Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, στην τελική του απόφαση το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέλειψε παντελώς να εκφράσει τη δικαστική του ετυμηγορία πάνω στα θέματα που ηγέρθησαν με την Ειδοποίηση του Εφεσείοντα ημερομηνίας 26 Μαρτίου 1978, τα οποία μέχρι σήμερα παραμένουν εκκρεμή.

Οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των δύο Εφεσιβλήτων κατέβαλαν προσπάθεια να δικαιολογήσουν την παράλειψη αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου ισχυριζόμενοι ότι τα συμφέροντα του Εφεσείοντα δεν έχουν επηρεαστεί δυσμένως από αυτή εν όψει του ότι η αξίωση του Εφεσείοντα εναντίον του Εφεσίβλητου 2 ήταν, εν πάση περιπτώσει, καταδικασμένη σε αποτυχία. Ο κ.Κορακίδης προχώρησε, εντούτοις, να δηλώσει ότι είναι σήμερα πεπεισμένος ότι χωρίς την ανταλλαγή δικογράφων ήταν αδύνατη όσο και απαράδεκτη η εκδίκαση των θεμάτων που εγείρονταν με την Ειδοποίηση ημερομηνίας 26 Μαρτίου 1987 και ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε αποδεχόμενο τη δική του ένσταση και απορρίπτοντας την ενδιάμεση αίτηση του Εφεσείοντα για έκδοση οδηγιών.

Η ερμηνεία που έδωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο στη φράση "the same procedure shall be adopted for the determination of such claim" στο κείμενο της παρα. (2) του θ.12 της Δ.10 είναι προφανώς λανθασμένη. Η ακολουθητέα διαδικασία που προνοεί η επίδικη παράγραφος αφορά τόσο τα προδικαστικά στάδια όσο και το στάδιο της ακρόασης. Η διαδικασία αυτή δεν είναι άλλη από εκείνη που καθορίζεται στους θεσμούς 7 και 8 της Δ.10. Στην παρούσα περίπτωση ο Εφεσείων είχε καθήκον όσο και δικαίωμα να υποβάλει την απορριφθείσα αίτηση για οδηγίες εν όψει του γεγονότος ότι η απαίτηση του εναντίον του συνεναγομένου του αφορούσε πλήρη κάλυψη του ποσού της αποζημίωσης αναφορικά με το οποίο εκκρεμούσε απαίτηση εναντίον του όχι υπό την ιδιότητα του αδικοπραγήσαντα μαζί με το συνεναγόμενό του, αλλά λόγω ευθύνης του εκ προστήσεως που πήγαζε από τη σχέση εργοδότη - εργοδο-

τούμενου που υφίστατο μεταξύ του και του οδηγού του αυτοκινητού κατά τον ουσιαστικό χρόνο. Στην παρούσα περίπτωση είχαν εφαρμογή όλες οι πρόνοιες της Δ.10 εκτός εκείνων που προβλέπουν για άδεια του Δικαστηρίου για την έκδοση της Ειδοποίησης Τριτοδιαδικού, η οποία περιτεύει εφόσο ο Εφεσίβλητος 2 ήταν ήδη διάδικος στην αγωγή. Το κείμενο της Δ.10, θ.12 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας αντιγράφει πλήρως το κείμενο της αντίστοιχης Αγγλικής Διάταξης 16Α, θ.12. Στο σύγγραμμα *The Annual Practice 1962*, Τόμος 1, σ.390, η εφαρμογή του πιο πάνω θεσμού οριοθετείται ως εξής:

"Application of the Rule. Except where the two defendants are sued as tortfeasors liable in respect of the same damage, it is necessary for a defendant who claims against his co-defendant relief of any of the kinds mentioned in the rule to issue and serve upon him a third party notice under this rule and a summons for third party directions under r.7."

Το γεγονός της έκδοσης από το πρωτόδικο Δικαστήριο της προσβαλλόμενης απόφασής του ημερομηνίας 9 Μαρτίου 1988 δεν αποτελεί κώλυμα για την επίλυση στο παρόν στάδιο από το ίδιο Δικαστήριο των θεμάτων που όφειλε να είχε ήδη επιλύσει και που είχαν εγερθεί με την Ειδοποίηση την οποία ο Εφεσίων είχε εκδόσει και επιδόσει στον Εφεσίβλητο 2 κάτω από τη Δ.10, θ.12(1). Είναι γεγονός ότι εναντίον της εν λόγω ενδιάμεσης απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν ασκήθηκε έφεση από τον παρόντα Εφεσείοντα. Όμως η Δ.35, θ.16* επιτρέπει στο Εφετείο να παρακάμψει το γεγονός αυτό και να εκδώσει τη διαταγή που το ίδιο κρίνει δίκαιη. Κρίνουμε ότι οι παρούσες περιστάσεις επιβάλλουν την έκδοση διαταγής με την οποία να παραπέμπεται η παρούσα υπόθεση για εκδίκαση από τον ίδιο Δικαστή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου, των θεμάτων που έχουν εγερθεί μεταξύ του Εφε-

---

* Δ.35.θ.16. *No interlocutory order from which there has been no appeal shall operate so as to bar or prejudice the Court of Appeal from giving such decision upon the appeal as may be just.*"

- σείοντα και του Εφεσίβλητου 2 ως αποτέλεσμα της Ειδοποίησης ημερομηνίας 26 Μαρτίου 1978. Ο Εφeseίων να καταχωρήσει στο Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου εντός ενός μηνός από σήμερα Αίτηση δια κλήσεως (Summons for
- 5 Directions) κάτω από τη Δ.10, θ.7 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας για έκδοση από το Δικαστήριο των οδηγιών εκείνων που θα κρίνει ότι επιβάλλεται η έκδοσή τους. Η αίτηση δια κλήσεως να επιδοθεί μόνο στον Εφεσίβλητο 2. Η παρούσα διαταγή δεν επηρεάζει την εξουσία
- 10 του πρωτόδικου Δικαστηρίου να αποφασίσει μεταξύ άλλων και κατά πόσο οι συγκεκριμένες αξιώσεις του Εφeseίωντα εμπíπτουν στις πρόνοιες της Δ.10, θ.12 των Δικαστικών Θεσμών.

- Εκτός από την έκδοση της πιο πάνω διαταγής που
- 15 αφορά μόνο τον Εφεσίβλητο 2, η έφεση εναντίον και των δυο Εφeseιβλήτων απορρίπτεται. Ο Εφeseίων καταδικάζεται στην πληρωμή των εξόδων του Εφεσίβλητου 1. Δεν εκδίδουμε οποιαδήποτε διαταγή αναφορικά με τα έξοδα μεταξύ Εφeseίωντα και Εφεσίβλητου 2.

*Η έφεση έγινε αποδεκτή εν μέρει.
Διαταγή για έξοδα ως ανωτέρω.*